

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. január 11.
(vasárnap)**

Horváth Géza

TALÁLKOZÁS JÉZUSSAL

Lekció: János 5,1-13

Alapige: János 5,14-15

Ezek után találkozott vele Jézus a templomban, és ezt mondta neki: „Íme, meggyógyultál, többé ne vétkezz, hogy valami rosszabb ne történjék veled.” Elment ez az ember, és megmondta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki meggyógyította.

Imádkozzunk!

Hálás a szívünk, Édesatyánk, hogy így szólíthattunk meg: irgalmas, nagy Úr vagy. Köszönjük, hogy még ettől is személyesebben mondhatjuk majd, hogy nemcsak irgalmas Úr vagy, hanem mi Atyánk. Köszönjük, hogy erre Jézus Krisztus hatalmazott fel bennünket, sőt biztatott erre bennünket, hogy így borulhat eléd a te néped, amelyről megvalljuk, nem mindig volt hű. Köszönjük, hogy te akkor is hű maradtál ígéretedhez, a velünk kötött szövetséghez, a Jézus Krisztusban kínált kegyelemhez.

Magasztalunk azért, hogy mielőtt bűnbánó szívünket hoznánk eléd, a te irgalmadba kapaszkodhatunk. Kérünk, ne vond meg kegyelmedet tőlünk.

Köszönjük, hogy hozzád vágyakoztunk. Áldunk, hogy velünk vagy, és ennek áldásait tapasztalhatjuk.

Hálás a szívünk a mögöttünk levő hétért, megtartó kegyelmedért, életünkért, a megfutott útért. Hálás a szívünk az esténként megszólaló igékért, az imaközösségért, hogy ezt az esztendőt úgy kezdhettük, hogy hozzád fohászokodtunk, téged dicsőítettünk, és kéréseinket bizalommal tárhattuk eléd.

Kérünk most is a megszólaló igédért, Urunk, ne hagyj szomjazni a lelkiünket, áldd meg életünket, felséges Isten. Engedd, hogy a földtől elszakad-

junk, csak tehozzád ragaszkodjunk. Töltse be gondolatainkat, érzéseinket, vágyainkat, egész lényünket a te drága szavad. Krisztusért, a mi Urunkért kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

A Betesda tavánál kezdődik ez a történet. Azt mondja az ige: ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe. Ott a Juh-kapunál volt egy medence, amelynek a közelében öt tornácot építettek valamiféle védelemként az ott összegyűlt betegeknek. Az angyal, miután felkavarja a vizet, aki elsőnek lépett ebbe a vízbe, az meggyógyult.

A múlt század egyik nagy igehirdetője, Lüthi azt írja, amikor magyarázza ezt a történetet, hogy átlátszóan vékony lepel takarta itt az emberré lett Krisztust. Ezen át lehetetlen meg nem látnunk az Úr fenségét, hatalmát, erejét, dicsőségét. — Nagyon tetszett nekem ez a mondat, azért is osztom meg veletek: Átlátszóan vékony lepel takarja itt az emberré lett Krisztust.

Kérdezhetnénk, hogy kiről is szól ez a történet? A harmincnyolc éve beteg emberről? Tulajdonképpen Jézus Krisztusról szól. Mégpedig úgy, mint az Emberfiáról, mint Messiásról, mint akinek a nyomán szabadítás, gyógyulás, reménység támad az ember szívében. Ugyanakkor lehetetlen meg nem látnunk az embert is. Ezeket az embereket, akikről azt írja az ige: betegek tömege feküdt ott. Nem úgy volt, hogy néhányan ott vannak, mert azt gondolták, ott meg lehet gyógyulni. Az ige azt mondja: sorvadásosak, vakok, sánták tömege feküdt ezekben, és várták a víz megmozdulását.

Ha abban az időben lettek volna ügyes menedzserek, és készítettek volna reklámot a Betesda taváról, hogy menjenek minél többen, hiszen akkor több csarnokot is kellene építeni, akkor lehet, hogy ennek a Betesda tavának az „arca” ez a harmincnyolc éve beteg ember lett volna. Annyira hozzátartozott már a képhez. Mert volt ott jövés-menés, meghaltak, meggyógyult néhány, elmentek, feladták... Ez egy kitartó ember, mert harmincnyolc éve beteg, és várja azt, hogy egyszer majd talán ő is meggyógyul.

Ha ilyen igét olvasunk a Szentírásból, megkérdezhetjük: miért csak ez az egy ember gyógyult meg? Az ige tudja a mi gondolatainkat, mert több helyen említi, hogy bizony nem mindenki gyógyult meg. Meggyógyul ez az ember, pedig ott még sokan voltak. Azt mondja Isten igéje: sok özvegyasszony volt Izráelben Illés idejében, de Illés *egy* özvegyasszonyhoz küldetik. Sok fiatalember meghalt abban az időben, Elizeus azt az egyet támasztja fel. Sok leprás volt ott, de nem gyógyult meg, csak Naámán, aki Szíriából származott.

Miért van ez így, hogy egy meggyógyul, a többi meg ott marad? Nem lett volna Jézusnak hatalmában? Az igének az összességéből azt mondja nekünk, hogy Jézus Krisztus ezekkel a történésekkel jelt akart adni. Példát akart ad-

ni, hogy közel van, de még nem érkezett el az az idő, amelyről a Jelenések könyve ír, hogy nem lesz többé könny, fájdalom, betegség, gyász. Még nem jött el az az idő, amikor Isten azt mondja: Íme, újjáteremtek mindent. És eltűnik a bűn és a bűnnek a következménye. Még ez az idő nem jött el. De amikor Jézus Krisztus gyógyít, vagy feltámaszt, vagy kenyeret szaporít, nem azért, hogy most már tóduljanak az emberek (Jn 6), a pékeket zavarják el, hogy rájuk már nincs szükség, mert most már van nekünk kenyéradónk. Jézus Krisztus jelt ad, hogy elevenen tartsa a népben a reményt, az ígéretek iránti bizonyosságot, az Isten szava iránt való reménységet, hogy nem feledkezett el az Ő népéről.

Amikor egy olyan időben lép színre Jézus, amikor elhallgattak a próféták, az utolsó próféta is elhallgatott, és van egy nagy szünet, egy köztes állapot, akkor eljön Keresztelő János, mint útkészítő, rögtön utána Jézus. Történnel jelek és csodák, de nem minden jel, és nem minden csoda, ami a világon van, mert megmarad a nyomorúság, a szegénység, az éhínség, a betegség, a halál. De amikor Jézus meggyógyít valakit, akkor azzal azt akarja kifejezni: éljedjen a remény. Nézzetek a jövőbe, fogjátok meg Isten ígéreteit. Nem feledkezett el rólatok a menny és föld Teremtője. Elevenen akarja tartani a paraszat a szívetekben, mert bármikor jöhet az az idő, amikor nincs szükség többé a Betesda tornácaira, amikor bűn nélkül látjuk meg az Urat. Ahogy egy ének mondja: lelkünk szent reménnyel a jövőbe nézzen. Hitben szemléljük tehát azt az időt, amelyben újjá tesz mindent.

A János evangéliumában miért történik ez? Hadd irányítsam a figyelmet arra, hogy ez után a történet után Jézus Krisztusnak hatalmas bizonyágtétele következik. Így lesz majd a János 6. részében is, az ötezer ember megvendéglése után, Jézus beszél a mennyei kenyérről. Van egy hatalmas tanítás, mert Jánosnál a tanítás a fontosabb. Még ha Lukács, mint orvos leírta volna, hogy meggyógyult, csoda történt. Ahol a mi tudományunk csődbe jutott, ahol mi nem tudunk tovább lépni, ahol nekünk határaink és korlátainak vannak, jön valaki, akinél nincsenek határok és nincsenek korlátok.

Jánostól azonban olyan szokatlan. Aki nem írta le a betlehemi történetet, nem írta le a bölcsek történetét, hanem egyenesen azzal kezdi: az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, az a teológus János leír egy ilyen történetet. Talán azért is, hogy utána egy hatalmas jézusi prédikációt és tanítást adjon a küldetéséről, eljövételéről, munkájáról, az Atyáról. Bevezesse, megerősítse, előre elmondja, hogy ami történt, az azért történt, hogy higgyenek.

Az ötödik fejezet ezzel fejeződik be: „ha hinnétek Mózesnek, hinnétek nekem, mert rólam írt ő. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, akkor az én beszédeimnek hogyan hinnétek?”

Jézus befejezi a beszéddel, de kezdi a cselekvéssel. Azt mondja: a cselekvés arra irányul, hogy higgyetek az én beszédeimnek. Az én beszédeim pedig Lélek és élet.

Nézzük ennek a történetnek, ennek a találkozásnak először is néhány üzenetét. Nyilván nem lehet az összest elmondani, de egy néhányat, amit Isten nekem is fontossá tett, kiemelek belőle.

Jeruzsálemben a Juh-kapunál volt ez a tó. A város szélén az egyik kaput neveztek Juh-kapunak. Van olyan feltételezés, hogy azért neveztek Juh-kapunak, mert a templomi áldozatra vitt juhokat hajtották be ezen a kapun. János, aki az 1. fejezetben rámutat Jézusra: Íme, az Isten Báránya.

A Juh-kapunál van egy tó — de ki jön be a Juh-kapun? Az Úr Jézus Krisztus, mert Ő is felmegy Jeruzsálembe az ünnepre. A Juh-kapunál feltűnik az Isten Báránya. Igaz, hogy Keresztelő János most nem mondja, de Jánosnál fontos volt ez, hogy leírja, hogy ott jön a Bárány. Itt szokták behajtani a bárányokat a templomi áldozatra, hogy levágják, hogy a vérét kifolyassák, hogy Isten előtt legyen engesztelés.

Mielőtt még a bénáról szó lenne, az ige rámutat, hogy ott jön a Bárány. Ott van a Juh-kapu, ott van az ünnep. Az Úr Jézus Krisztus megy fel az ünnepre, úgy, mint Isten Báránya.

Ezek a betegek, akik ott voltak gyógyulást keresve, (zárójelben írva van, mert a régebbi kéziratokban nem szerepel) „várták a víz megmozdulását, mert az Úr angyala időnként leszállt a medencére és felkavarta a vizet. Aki elsőnek lépett bele, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett.”

Kiemelem, hogy az ige ezeket a gyógyulásokat egyértelműen Istennek tulajdonítja. Nem a víz csodálatos összetételének, mint a gyógyfürdőkben, ahol ki van írva, mi a víz összetétele. Azt mondták: leszállt Isten angyala, és aki elsőnek lépett bele, az meggyógyult. Egyértelműen Istennek, nem a véletlennek tulajdonították. Akkor van gyógyulás, ha az Isten küldötte, az angyal, leszáll a tóra. És ki tűnik fel ott a víznél? Az Isten küldötte: Jézus Krisztus.

Csodálatos üzenete ennek az igének, hogy aki nem ér oda a vízhez, annak is van esélye: mert a víz megy hozzá. Miért van ez így leírva? Azért, a véleményem szerint, hogy az ember teljes tehetetlenségét mutassa meg ez az ige. Ott feküdtek a sánták, bénák, aszkórosok tömege, ott van egy magatehetetlen társaság, és ennek az embernek az életén keresztül bemutatja nekünk az ige az ember teljes tehetetlenségét.

Azt mondja ez az ember Jézus kérdésére: Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe, s amíg én megyek, más lép be előttem. Megint az ember képe. Hogyan gondolkodik az ember? Először is úgy, hogy „míg én megyek”, nem érek oda, a másik pedig: úgy, hogy más ember nem visz be engem. Az ember azon gondolkozik: vagy magamon kellene segíteni, vagy mások tudnak rajtam segíteni.

Ennek az embernek eszébe sem jut, hogy nincs-e egy harmadik megoldás. Nincs még ezen kívül valami? Csak az: én indulok, megyek, de az nem jó, mert mindig más ér be előttem. Ki érhetett be? A legkevésbé beteg, aki a legfürgébb. És ki biztos, hogy nem ért be? A legnyomorultabb. Hogy gondolko-

dik az ember? Vagy én tudnék magamon segíteni, vagy valaki más. Ez az ige áthúzza ezt. Azt mondja: ember! se te nem tudsz magadon segíteni, se más nem segíthet rajtad.

Tulajdonképpen ez a mi szomorú képünk, hogy az ember csak önmagánál vagy a másik embernél keresi élete megoldását. Miért? Azért, mert magunkban bízunk a legjobban. Ha az nem megy, akkor valaki más. Látjátok, hogy gondolkozunk? Csak ember segíthet rajtunk. Hogy mondják a hitetlenek? Ezen még Isten sem tud segíteni. Az már nagy dolog, ha valaki azt mondja: ezen csak Isten segíthet. Ez harmadik lépcső.

Miután feladtuk azt, hogy én, csalódtunk abban, hogy más, esetleg kimondjuk: próbáljuk meg, mit veszíthetünk? Ez a zsidó ember ott van a juh kapunál, odamegy hozzá Jézus, elmegy a papokhoz, jelenti nekik, hogy Jézus az, aki meggyógyította. És ő nem kapaszkodhatott volna az ígéretkebe? Mint Simeon, aki várta az ígéretke beteljesedését. Egy öreg ember, de várja. Amikor meglátja Jézust, amint beviszik szülei a templomba: most elbocsáttod, Uram, a te szolgádat békességben. Egy ember, aki várta.

Itt meg egy ember, aki abszolút nem várja. Várja a víz megmozdulását, de azt a Jézust nem, aki a Messiás. Nem mondja: igaz, hogy a víz is megmozdult, de majd jön a Messiás. Nem az lett volna a hit? Hátha az én időmben jön a Messiás. Várom itt, mert hátha meglátom, mert Ő kétség nélkül meggyógyít engem. Ez lett volna a hit, viszont ennek az embernek a szívében nincs hit, csak emberi módon tud gondolkozni.

Ha az ember magán tudna segíteni, vagy mások segíthetnének rajta, akkor nem kellene Krisztus. Ez az ige ezt is elmondja nekünk. De ez az ember az egész emberiség képe, aki nem tud magán segíteni.

Van egy érdekes kérdés: Akarsz-e meggyógyulni? Semmiképpen nem szabad félreértenünk, mert ha azt mondja: akarok, akkor meggyógyítja Jézus, ha azt mondja: nem akarok — mert hozzá lehet szokni ehhez az állapothoz...

Jézus megkérdi: akarsz-e meggyógyulni? Nem mondhatjuk: az ő akaratán múlik. Ha azt mondja: akar, akkor meggyógyítja, ha nem, akkor Jézus továbbmegy. Én akartalak meggyógyítani, de ha nem akarsz, akkor... — Jézus odament, ebből gyógyulás lesz, akármi történik.

Mégis, miért kérdezi Jézus: akarsz-e meggyógyulni? Azt kell mondnom: van ennek értelme, hiszen az ember nem is válaszol rá: akarok, csak mondja, hogy nem tud, más megy be előtte. Nem erre válaszol. Jézus ezek után azt mondja: „Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!” Az felvette az ágyát és járt.

Először is Jézus azt a kívánságot ébreszti benne, hogy a kegyelem iránt legyen benne kívánság. Ugyanakkor ez a szó: akarsz-e? Nemcsak az akaratot jelenti a Szentírásban, hanem azt is jelenti, hogy akarat, kívánság, vágy óhaj. Így is lehetne kérdeni: vágyakozol-e arra?

A másik, ami miatt Jézus Krisztus megkérdi, ezt Kálvin mondja: azért kérdi meg Jézus, hogy felkeltse a figyelmet mindazokban, akik körülötte van-

nak. Mire kimondaná: vedd fel az ágyat és járj, addig már a többiek belépnek. Megáll ott egy ember, aki megkérdi: akarsz-e meggyógyulni, a többiek meghallják: gyógyulás. Erre várunk! Ami itt történik, azt Jézus nem akarta titokban hagyni. Azt akarja, hogy lássák, hogy kiderüljön.

Amit ebben az igében látunk, az, hogy látjuk a teljes reménytelenséget, amely reménytelenség egyedül Jézus Krisztusban lesz valódi élő reménység. Nem az gyógyul meg, aki a vízhez ér, hanem az gyógyul meg, akihez Jézus Krisztus odaér. Legyen az Zákheus, bár ő nem volt beteg, de Zákheus-hoz is odalépett Jézus. Legyen Lévi, aki számolgatja a forintokat, a keze már kék a fémpénzektől, ez a mániája, ez az öröme. Odalép Jézus: kövess engem! Jézus szól, és az Ő szava ír és gyógyító erő, teremtő hatalom. Az gyógyul meg, akihez Jézus Krisztus odalép. Aki meggyógyul, az tudja, hogy odalépett hozzám.

Aki közülünk meggyógyított ember, az tudja, hogy egyszer Jézus Krisztus is hozzám odalépett. Nem az a kérdés, vajon hozzád is odalép-e Jézus, hanem az a kérdés, hogy ha Jézusé vagy, akkor tudod, hogy egyszer odajött hozzám, és egyszer megszólított engem. A szavából áradt a kegyelem, az irgalom, a bocsánat.

Így lép oda Mária Magdolnához. Neki más a baja, de lényegében ugyanaz. Minden embernek ugyanaz a baja. Tudniillik az, ahogy az ige mondja: mindnyájan vétkeztek, és híjával vannak az Isten dicsőségének. Aztán ennek lehetnek lelki, testi nyavalyái, következményei, mert mind erre vezet vissza. Mind az Istentől elszakadt állapotra vetíthető vissza, hiszen az Édenkertben nem volt Betesda tornáca, nem voltak sánták, bénák, aszkórosok, csak öröm, hála, békesség, jólét, magasztalás.

Ezt mondja nekünk ez az ige. Miután Jézus meggyógyítja, azt olvassuk, hogy ezután találkozott vele a templomban. Nemcsak a Betesda tornácánál történik egy találkozás, hanem a templomban is. Akivel betegsége alatt találkozik Jézus, azzal gyógyult állapotában is találkozik. Ez példa nekünk megint arra, hogy Jézussal nemcsak egyszer kell találkozoznunk, hanem utána találkozik vele a templomban. Odamegy a meggyógyult. Jézusnak természetes, hogy bemegy a templomba, mert az én Atyám háza — mondja később.

De jó, hogy természetes lesz a gyógyultnak is, hogy bemegy a templomba, úgy, ahogy az ékes kapu éktelen koldusa, ő is miután meggyógyul (Csel 3.), bemegy a templomba, és dicséri Istent énekkel. Ez az ember is mennyi mindent vesztett harmincnyolc év alatt, mondhatta volna: van mit bepótolnom, mert sok mindent elvesztettem ezalatt. Nem láttam a világot, nem tudtam kapcsolatokat létesíteni, és ő mégis bemegy a templomba.

Nem véletlenül írja le Jézus Krisztus, hiszen itt a templomban tovább folytatódik az ő gyógyulása. Akiket Jézus Krisztus meggyógyít, megszabadít, a vele való közösségben, találkozásban és a benne való életben tovább

folytatódik Istennek a szabadító munkája a megszabadított ember életében. Nem úgy van, hogy egyszer találkozik és: vedd fel a nyoszolyádat, járj! Ha nem tovább folytatódik Jézus Krisztus kegyelmes tette.

Honnan látjuk? Onnan tudjuk, hogy ez az ember még nem sok mindent tud, nem sok mindent lát. A zsidók azt mondják neki: szombat van, nem szabad felvenned ágyadat. Ő így válaszolt: aki meggyógyított, az mondta: vedd fel a te nyoszolyádat. Valamiféle engedelmesség már van az életében. Csak azért van, mert valaki meggyógyított, adott nekem valamit, visszaadott valamit, de még nem tudja, ki az, mert Jézus félrehúzódott az ott tartózkodó sokaság miatt. Miután találkozik vele a templomban, azt mondja neki: „íme, meggyógyultál, többé ne vétkezz, hogy valami rosszabb ne történjék veled.” Elment az ember, és megmondta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki meggyógyította. Hol jut igazi bizonyosságra? Hol fejlődik az ő hite, a látása? A templomban.

Aki meggyógyul, annak itt a helye a gyülekezetben. Ezt nem lehet kikerülni. Az, aki nincs itt, az nem találkozott Jézus Krisztussal. Ez az Újszövetség üzenete. Az ott van azok között, akik szintén meggyógyultak, akiknek szintén van látásuk – vagy lehet, hogy még nincs. Sok vak ember volt a templomban, nem volt ott mindenki hívő. Nem volt ott mindenki Jézusé. De mégis odamegy ez az ember, és Jézus is odamegy, és ott találkozik vele. Azt mondja neki Jézus Krisztus: eredj el, és többé ne vétkezz, hogy rosszabbul ne legyen dolgod.

Megint valami nagy üzenet van ebben, mert megkérdezhetnénk: van ettől rosszabb, mint harmincnyolc évig ott ülni? Amióta ott van a tornácon, azt nézi, hogy a víz mikor mozdul meg, összeszedni minden erőt, és mindig csalódni. Van ettől rosszabb?

Igen, van ettől rosszabb, mert a legbetegebb ember is vegye komolyan azt, hogy van ettől rosszabb. A Biblia leír egy olyan helyet, ahol egy ember nem jut el a vízig, de még egy csepp víz sem jut el hozzá, hogy a nyelvére téve valami enyhét kapjon. Van ettől rosszabb? Van: a teljes vízhiány. A teljes Krisztus-hiány. Ez megint nagy biztatás, nagy vigasztalás. Nem az a legrosszabb, hogy fáj mindenem. Jézus azt mondja: ne vétkezzél! Ezzel mutatja meg, hogy van valami kapcsolat a mi lelki állapotunk és testi nyavalyáink között. (Nem úgy, ahogy Jób barátai gondolták, hogy valamilyen bűnt követtél el, azért vagy ilyen beteg.)

Harmadszor: Jézus pedig arra tanítja meg ezt a nyomorult embert, hogy soha ne legyen hálátlan az iránt a kegyelem iránt, amely neki a Betesda távánál megjelent.

Tehát Jézus arról beszél, hogy mi lesz és hogy lesz ezután. A megszabadított embernek ugyanis ez is kérdése. Többé ne vétkezz, azaz járj az Úr előtt és légy tökéletes. Járj az Úr előtt, teljes tetszésére. Hálával szolgálj neki, mert ne feledd, hogy ki szabadított meg téged az ördög terhes fogságából.

A 201. dicséretben van két vers, amely szépen adja ezt vissza, és legyen ez imádságunk most az igehirdetés végén:

Reménységem neveli bennem
S bizonyossá téssen,
Hogy végre jutalmam énnékem
Örök élet léssen,
Melyre is készíti lelkemet.
És hívja magához,
Hogy szabjam egész életemet
Szent akaratjához.

Uram, taníts gyarló éltemnek
Nagy bűnös voltára,
Ó, vezess én árva fejemnek
Szabadítójára:
Magamat néki hadd adhassam
Lelki ajánlással,
Drága jóvoltát felválthassam
Méltó hál'adással.

A meggyógyított ember életprogramja. Ha neked Jézus azt mondta: vedd a te ágyadat és járj, ha Jézus azt mondja: nem uralkodik többé bennetek a bűn, akkor a mi ajkunkról és szívünkéből ezt törjön fel: „Drága jóvoltát felválthassam méltó hál'adással.”

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk téged lehajló szeretetedért és kegyelmedért. Köszönjük, hogy akkor sem az ünnepre siettél, nem a templomba siettél, hanem először a juh kapunál álltál meg, ennél a harmincnyolc éve beteg embernél, és meggyógyítottad őt.

Köszönjük a jelt és a csodát. Köszönjük, hogy megmutattad ott hatalmat, dicsőségedet, felségedet. Köszönjük, hogy ma is megmutatod minden szabadításban, minden új életben.

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor nem akarunk így járni: többé ne vétkezz. Engedd, hogy éljünk a te dicsőségedre, magasztaljunk, rólad beszéljünk, hozzád hívogassunk, és téged Megváltóként, Szabadítóként szeressünk, szolgálhassunk.

Kérünk, áldd és őrizd meg életünket, szeretteinket, betegeinket. Vedd körül gyászolóinkat.

Köszönjük, hogy ezt a hetet is kezedbe tehetjük. Amerre járunk, kelünk, te légy, Jézus, a vezérünk.

Ámen.